

Opini3n y participaci3n

Eduard Mira

Soci3leg i escriptor

Cartes des de migjorn

CRISTIANISME I ISLAM; UNA DIFÍCIL COEXISTÈNCIA

Tant el cristianisme com l'islam i, així mateix, la fe mosaica, inclouen saludables directrius ètiques, moltes de les quals no difereixen substancialment entre elles. De fet, **Jesucrist** va ser un reformador radical del judaisme en el si del qual va nàixer, va viure i va morir, igual que **Mahoma** fou un reformador d'ambd3s creences, el judaisme i el cristianisme; una persona excepcional a qui, segons els seus adeptes, Déu havia confiat la tasca de redreçar les interpretacions esbiaixades del seu missatge.

El missatge cristià emana de les paraules i ensenyances de Jesús de Natzaret, les quals van ser rebudes i transmeses pels seus deixebles, fins a arribar segles després a les primeres versions escrites que se n'han conservat i, al remat, a les diverses confessions cristianes. El missatge musulmà en totes les seues variants sorgeix, per contra, directament del Déu Únic, el qual es va valdre, a l'hora de transmetre-lo per escrit,

de l'arcàngel Gabriel, que va portar la mà de Mahoma, un cameller dels deserts aràbics. El missatge que Crist va donar al món fou, per tant, arreplegat i escrit per hòmens; hòmens inspirats per Déu, però hòmens al cap i a la fi. No és, en conseqüència, producte del dictat directe de la divinitat. Tampoc els evangelis declarats canònics són tots els que podrien haver sigut considerats així, i ni tan sols estan redactats en la llengua en què es va expressar Jesús. A això cal afegir les adaptacions, interpolacions i transformacions que el missatge cristià originari va experimentar amb el prop3sit de convertir-se en acceptable per a un auditori gentil i, finalment, de ser adoptat per Roma com a religió de l'Imperi. El missatge musulmà és, en canvi, paraula de Déu, text sacre rebut i escrit en la llengua de Déu i al qual ha de repugnar, com és lògic, tot allò que no s'atinga estretament a eixa paraula.

El missatge de Crist, tal com va ser transmès pels evangelis, comptava amb la capacitat de separar el que és revelació (corpus de creences i dogmes de fe), d'allò que és accident temporal, hist3ric; d'adjudicar al cèsar allò que és seu i, a Déu, el que pertany a l'àmbit religi3s. Si en l'Alcorà, tal contingència és limitada, en raó no sols de l'autoria divina del text sin3 també del fet que aquest text va més enllà de ser un simple codi de conducta, la sanció dels actes de l'home no es troba, segons els evangelis, en aquest món sin3 en aquell d'ultratomba on es premia els justos i es condemna als r3probos. Crist ens exhorta a que no matem o robem, però s'absté d'assignar cap pena terrenal a qui mata o roba. Una altra cosa ben distinta és que, en apropiari-se del missatge cristià els poders temporals i interpretar-lo segons el seus interessats criteris, aquests poders en feren sovint un instrument sacralitzador d'ells mateixos, una eina amb què empressonar fins al més pregon de l'ànima del creient. L'home va unir l'esfera religiosa del cristià a la politicojudicial, les quals,

en l'islam, havien nascut ja com una sola cosa i, per tant, el missatge musulmà es fa mal d'entendre sense un estat; sense un codi civil i un codi penal difícilment adaptables a les volubles condicions de cada moment hist3ric. A Europa Occidental, li va costar segles d'injustícia i sang separar Déu del cèsar, i encara... Es tracta d'un llarg i ardu camí que, en el món islàmic, estadistes com **Ataturk** van pugnar per recórrer, al seu respectiu mode, i que falta molt per a estar conclús. La tendència sembla ser, més aïna, la contrària.

La marxa dels fen3mens socials s'ha accelerat, i el model occidental de civilització penetra per tots els badalls del planeta a través dels mitjans de comunicació i la telemàtica. Encara així, les transformacions de les societats musulmanes no han d'ajustar-se necessàriament i de forma precisa al camí recorregut durant segles pels entorns socials on predominen el cristianisme o les ètiques que hi tenen la seua arrel. Eixes transformacions hauran de seguir una senda original i pr3pia. L'homogeneïtzació que la societat global imposa fa difícils les diferències de model, no obstant aix3. Siga quin siga el camí que respectivament prenguen la societat cristiana i la musulmana, a algun punt de trobada hauran d'arribar en favor de la mútua, pacífica i enriquidora coexistència. A la vista del llegat que cadascuna de les dos ha rebut del seu respectiu passat i del que està succeint a hores d'ara en algunes parts del món, es pot afirmar que ardu serà el camí de la definitiva concòrdia, ja que el problema és complex i d'arrel antic; requerirà molt més que esl3gans apegalosos, perquè les civilitzacions en qüestió parteixen de postulats bàsics dispersos, i tant Orient com Occident hauran d'emprar-hi tota la seua intel·ligència, la seua imaginació i una bona dosi de bona voluntat... o reduir la religió a una esfera estrictament intimista, cosa no gens fàcil quan la religió és, precisament, un dels trets definitoris de la pr3pia identitat.

Respetar el veredicto

Abel Ros

SOCI3LOGO

Aunque don **Mariano** manifieste que las recientes elecciones son distintas a las generales —en cuanto a intereses y motivaciones— lo cierto y verdad es que el mensaje de las urnas es algo más que un cúmulo de enfados puntuales contra alcaldes y presidentes autonómicos. Lo es porque las políticas llevadas a cabo en los feudos *azules* han sido cocinadas en los fogones de Génova. El cheque que los ciudadanos le otorgaron a Rajoy no era papel en blanco, sino un encargo para que cumpliera lo prometido. Unas promesas para que millones de votantes —desencantados con la *derechización* de ZP— cayeran en la trampa de votar a una *derecha progresista*. Hoy, cuatro años más tarde de aquella equivocación, el PP ha perdido las elecciones. Las ha perdido porque gobernar en minoría es lo mismo que querer hacer cosas y no poder hacerlas sin el consentimiento de los otros, la mayoría alternativa.

Aunque la derecha haya perdido sus mayorías absolutas por los mordiscos de Podemos y Ciudadanos, la verdad es que esta derrota es similar a la que sufrió el PSOE hace cuatro años. Tanto Rajoy como **Zapatero** han sido castigados por gobernar de espaldas a la gente. Ambos han defendido políticas de austeridad y han recibido el castigo merecido. El pueblo ha dicho *no* a la vieja política. Los ciudadanos han repetido su mensaje y lo repetirán mientras los elegidos continúen con el virus europeo. Luego, es importante que miremos a Europa para leer los interlineados de la derrota. Es importante porque si ZP no hubiese obedecido a los dictámenes alemanes, hoy otro gallo cantaría en la España de los pactos. Fue precisamente, la indignación por la crisis económica y sus nefastas soluciones la que hizo que Rajoy

La caja negra

POR PADYLLA

cogiera el guante de la calle culpase de todos los males a ZP y se hiciera con el cetro; gracias, eso sí, a la ignorancia de su pueblo.

Lo más ético sería que las autonomías y ayuntamientos fueran gobernadas por alianzas puntuales. Esta medida beneficiaría a las fuerzas emergentes y evitaría el voto útil de cara a las urnas de noviembre. Si Podemos pactara con el PSOE e IU significaría que está de acuerdo con sus respectivos programas, los mismos que tanto ha criticado desde las pasadas europeas. El partido morado se convertiría, por tanto, en uno más de la casta. Por su parte, si Ciudadanos *bailara con la fea* —el PP— sus glorias se convertirían en fracasos en las próximas generales. Los votantes de Rivera verían con malos ojos como sus papeletas sirvieran para unir lo que ellos deshicieron. Así las cosas, las alianzas puntuales serían la opción más inteligente. Gobernaría la lista más votada, pero gracias a ello, gracias al respeto del veredicto ciudadano, el pluralismo incipiente no sería una piedra en el camino, sino una oportunidad de futuro para las fuerzas emergentes.

Ara sí que podem

Voro Torrijos

PODEM I SÍ QUE ES POT ALDAIA

La prova de foc que han representat les eleccions autonòmiques i municipals del darrer 24 de maig per a Podem i les seues diferents marques electorals locals ha estat superada i amb bona nota, si ens atem als resultats obtinguts. Cal dir que ha estat un veritable vertigen el procés que ha culminat en aquests comicis, vist el temps limitat amb què hem comptat per a fer coses certament importants per al futur de la política en particular i de les persones en general.

Hem hagut de dur a terme la formació d'una estructura organitzativa que fa sis mesos no existia; hem fet possible diversos processos participatius, com han estat l'elecció mitjançant primàries dels òrgans de

representació del partit i, en moltes localitats, la confecció de candidatures municipals obertes; hem fet possible la recollida de recursos econòmics suficients per a no haver de claudicar als crèdits bancaris que hipotequen la resta de formacions polítiques. Tot un repte que ha estat possible gràcies a un treball hercúli i a una constància infatigable.

I ha pagat la pena perquè estem començant a demostrar que una altra manera de fer política és possible; que l'empoderament de la gent és una realitat perquè l'hem convertit en una pràctica bàsica de la nostra manera de fer; que les persones normals i corrents són capaces de tirar endavant processos de participació i de democràcia directa; que podem deixar de formar part dels problemes i passar a formar part de les solucions; que podem plantar cara als poders econòmics i mediàtics si treballem amb il·lusió i determinació; que podem aconseguir, si persistim, un canvi de bo i de veres en les institucions per a què estiguen al servei de les persones; perquè hem encetat un rumb que ja no té retorn en la consecució de major benestar social per a totes i per a tots.

Però, no serà un camí fàcil. Si fins ara hem estat l'objectiu a batre per totes les altres forces polítiques, sabem que a partir del nou escenari nascut a les diferents autonomies i ciutats, van a vigilar molt més la nostra actuació; van a estar pendents de què fem, de què votem, de què proposem... Tot aix3 ens obliga a fer les coses amb coherència i trellat, a ser fidels als nostres principis ètics i programàtics, a no cometre errors perquè ens van a mirar amb lupa cada dia, cada minut, cada segon.

Però tinc el convenciment que se'n sortirem, perquè els milers de persones que ens estem implicant en Podem i en les diferents candidatures locals, des de les grans ciutats (Ara Madrid; Barcelona, València o Saragossa en comú; les mareas galegues...) o des de les diferents localitats menudes, però no menys importants (Sí que es pot, Canviem entre tots, Som...) tenim la categoria ètica, la preparació i les ganes suficients per a fer-ho possible. Ara sí que podem!